

Núñez, Gaspar infidelitat bar

Abans de pertànyer a la junta directiva del Barça, el seu president i dos dels seus vice-presidents van ser socis de l'Espanyol. Els implicats no ho han volgut reconèixer mai. EL TEMPS revela l'ignorant passat blanc-i-blau dels senyors Núñez, Gaspart i Casaus.

El 30 de desembre de 1978 un soci del Reial Club Deportivo Espanyol es donava de baixa. Aquest fet, sempre negatiu per al teixit social –i econòmic– d'una entitat, no tindria més història si no fos perquè l'individu que perdia el carnet de soci espanyolista era el president del Futbol Club Barcelona, el senyor Josep Lluís Núñez i Clemente. El flamant president del Barça –l'acabaven d'elegir– va pensar que ser soci del màxim rival de la ciutat no l'ajudaria gens ni mica a consolidar la seva discutida imatge pública, sobretot vers la forta oposició que l'envoltava arran de les disputades eleccions que

diferents de la història, socis de l'Espanyol. En aquest reportatge no buscarem les raons de l'afiliació blanc-i-blava d'aquests tres dirigents del Barça. És conegut que anys enrere una bona part de socis de l'Espanyol ho eren també del Barcelona (i a l'inrevés). Des d'un punt de vista estrictament esportiu és una decisió força lògica tenint

a aquest fet. I no la hi volem donar. Lluny del sensacionalisme sempre interessat, en aquest informe només volem constatar una informació que és coneguda per amplis espectres del món esportiu barceloní, però que, per raons diverses, els implicats no han volgut reconèixer mai.

El 5 de febrer de 1987 a les pàgi-

EFE

Més abans que ara, molts socis del Barça ho eren també de l'Espanyol. Josep Lluís Núñez, Joan Gaspart i Nicolau Casaus (en la pàgina següent) no han estat cap excepció.

s'havien celebrat el mes de maig d'aquell any. A l'Arxiu Nacional de Catalunya, on és dipositat el fons documental de la Federació Catalana de Futbol, hi ha les proves que demostren el passat blanc-i-blau del màxim dirigent barcelonista. Però a l'Arxiu s'hi poden trobar altres sorpreses. Els actuals vice-presidents del Barcelona, Joan Gaspart i l'històric Nicolau Casaus, també van ser, en moments

en compte que el bon afeccionat al futbol pot veure cada setmana un partit de la màxima categoria a Barcelona. Respectem la decisió d'aquells que duen a la seva cartera els carnets de soci *culé* i *periquito* i també respectem els tres mandatariis blau-grana que van optar per aquesta decisió. El periodista Juan Segura Palomares, ex-cap de premsa de l'Espanyol, creu que no s'ha de donar més importància

nes d'*El Mundo Deportivo*, Tomàs Guasch firmava un informe titulat "*Lo cortés no quita lo valiente*", en el qual es parlava del passat blanc-i-blau del senyor Núñez i del senyor Casaus. EL TEMPS, deu anys després, amplia la informació afegint-hi el nom del senyor Gaspart i aportant noves proves que demostren que ja a les darreries dels anys seixanta Núñez i el mateix Gaspart eren socis amb dret de

i Casaus: delonista?

vot del club de la carretera de Sarrià.

Al desaparegut periodista Josep Morera i Falcó, sempre crític amb la gestió presidencial de la directiva que encapçalava el senyor Núñez, se li va acudir, durant la campanya electoral barcelonista de 1978, que el candidat Núñez hagués pogut ser soci de l'Espanyol. La veritat és que Morera i Falcó va buscar sempre elements que poguessin desestabilitzar Núñez, un objectiu que es va concretar en el llibre *Un Barça triomfant? (Antologia d'una incongruència)*, publicat l'any 1988 en català i en castellà. La portada del llibre ja era tota una declaració de principis de l'animadversió que l'autor sentia vers l'actual president del Barça: Núñez hi apareixia caricaturitzat vestint un uniforme de militar, amb el braç dret alçat i amb una gorra que destacava l'escut del club sobre una àguila imperial.

Morera i Falcó va preguntar al gerent de l'Espanyol, el senyor Lafuente, si coneixia el possible passat espanyolista de Josep Lluís Núñez. Lafuente li va desmentir el rumor i Morera i Falcó es va oblidar del cas. Quedarà per a la incògnita per quin motiu Lafuente, una persona que coneixia com ningú el passat de l'Espanyol, ignorava —o volia ignorar— la informació que demanava el periodista. No va ser fins l'any 1987 quan, en vigílies d'un Espanyol-Barça, el periodista Tomàs Guasch va confirmar les sospites de Morera i Falcó. El 26 de setembre de 1970 una persona anomenada Josep Lluís Navarro Clemente es va presentar a les oficines espanyolistes —llavors situades al carrer de Còrsega, 300—

per donar d'alta tres nous socis de l'entitat. Però qui era Josep Lluís Navarro Clemente? Buscant els cognoms de la família de l'empresari podem deduir fàcilment que no hi ha cap persona amb aquest nom. Navarro és el primer cognom de la senyora Núñez —Maria Lluïsa Navarro Obón— i Clemente és el segon cognom del president. Els fills del mandatari culé són, per tant, Núñez i Navarro. Desconeixem per què el futur president del Barça es va donar d'alta de l'Espanyol amb un nom fals, quan al 1970 només era conegut per les se-

Josep Lluís Núñez ha reconegut que pagava carnets de l'Espanyol per "convidar els executius que tenien relació amb l'empresa".

ves operacions immobiliàries a la ciutat de Barcelona, les quals van tenir un impressionant auge als últims anys del franquisme aprofitant l'ona especulativa impulsada per l'alcalde Porcioles. Per què Núñez, un home nascut a Baracaldo (Bilbao) el dia 7 de setembre de 1931, que anava per Barcelona amb una Vespa, que havia jugat a futbol amb l'Hostafrancs i que havia contret matrimoni amb l'hereva de Construcciones Navarro

ARXIU / CARMÉ PUÉRTOLAS

ARXIU / CARMÉ PUÉRTOLAS

ARXIU / RAFA GIL

La Federació Catalana, retratada

El passat dia 4 d'abril el setmanari EL TEMPS s'adreçava a l'Arxiu Nacional de Catalunya per sol·licitar el permís dels seus responsables per poder efectuar una consulta necessària per confeccionar aquest reportatge. Es tractava d'una llista de socis de l'Espanyol amb dret de vot de l'1 de novembre de 1968, la prova evident per demostrar el passat blanc-i-blau dels senyors Núñez i Gaspart. També vam demanar un llistat de socis de final dels quaranta per veure-hi el nom del senyor Casaus. A més aprofitàvem l'avinentesa per sol·licitar altres documents per a reportatges posteriors (cartells, relació dels partits jugats per la selecció de Catalunya...). La responsable de l'Arxiu, Rosa Cruellas, ens explicà que el permís per a la consulta i la reproducció dels documents sol·licitats havia d'arribar de la mateixa Federació, la qual cosa significava un pur tràmit burocràtic, que no havia comportat mai cap inconvenient.

Els dies passaven i la resposta del màxim òrgan futbolístic català no arribava. Ens ensumàvem el pitjor. Finalment el dia 29 d'abril el responsable de l'àrea documental de la Federació, Mi-

quel Novell, ens comunicava que fins a la primera setmana de maig els responsables de la FCF no es reunien per parlar de l'assumpte. Davant la insistència per agilitar l'operació vam aconseguir que la nostra petició s'estudiés el mateix dia.

L'endemà l'Arxiu Nacional ens feia saber que la Federació autoritzava la consulta de tots els documents excepte la llista de socis del RCD Espanyol. Al comunicat no s'explicaven les raons d'aquesta negativa. Vam demanar una còpia del fax de la Federació per mostrar-lo als nostres lectors. Tampoc ens la van voler donar. Un responsable de l'Arxiu ens deia que segurament "la Federació no volia embolics, perquè en aquesta llista de socis em sembla que hi estan implicats dirigents del Barcelona".

Aquesta afirmació confirmava les nostres sospites. El vet de la Federació podia ser la resposta a alguna advertència de la cúpula barcelonista, segurament molesta perquè aquestes llistes de socis havien estat reproduïts al suplement de l'Avui del diumenge 30 de març. La Federació no s'ha mullat, però ha quedat ben retratada.

l'any 1956, havia d'amagar la seva afiliació blanc-i-blava?

L'individu anomenat Josep Lluís Navarro Clemente va tenir el carnet de soci número 7.073. La seva senyora, el 7.074, i Josep Lluís Núñez Navarro, el fill gran del matrimoni i actualment directiu del club, el 7.075. Al cap de tres anys, concretament el 3 de setembre de 1973, Josep Maria Núñez i Navarro, el petit dels Núñez, va ingressar a l'univers espanyolista amb el carnet número 14.265.

Després d'aparèixer aquesta informació, el president del Barça va reconèixer als mitjans de comunicació que pagava aquells carnets "mitjançant la meua empresa. Són carnets que existien per convidar al futbol els executius que tenien

relació amb Núñez y Navarro i que es trobaven de visita a Barcelona". Però aquest argument presenta tres incoherències greus. En primer lloc el domicili de cobrament dels carnets era el particular de la família Núñez, quan el més fàcil hagués estat la tramitació mitjançant l'empresa de la família. En segon lloc, no queda gens clar per què, si els carnets eren per cedir-los a clients amics seguidors de l'Espanyol, apareix com a soci número 7.073 l'individu "X", Josep Lluís Navarro Clemente, i per què el president del Barça no ho fa amb el seu nom de veritat. I tercer, per què el 30 de desembre de 1978 els quatre membres de la família Núñez es donen de baixa alhora. És que els clients espanyolistes de

l'empresa s'havien extingit? Hi ha una altra dada que elimina els dubtes sobre la qüestió. Es tracta d'una relació de socis de l'Espanyol amb dret de vot, datada l'1 de novembre de 1968, en la qual apareix, com a soci número 6.588 un tal José L. Núñez Clemente. Aquest document forma part del fons documental de la Federació Catalana de Futbol, dipositat actualment a l'Arxiu Nacional de Catalunya (vegeu requadre). D'aquí en podem treure una altra pregunta: per què el senyor Núñez, soci de l'Espanyol número 6.588 l'any 1968 passa a ser el 7.073 l'any 1970 i amb uns cognoms diferents –i inexistents?

El mes de març de 1989, en plena campanya electoral a la presidència del Barça, va tornar a explotar la polèmica entorn l'antiga militància "perica" del senyor Núñez. El que aleshores era el seu ferm oponent, Sixte Cambra, tornà a incidir en el tema. Núñez va prometre dimidir immediatament si algú demostrava que havia estat soci de l'Espanyol. L'ex-gerent blanc-i-blau Pedro Tomás, el mateix que dos anys abans havia facilitat a la premsa les dades exactes de l'afiliació espanyolista de Josep Lluís Navarro Clemente i família, va sortir en defensa de Núñez amenaçant d'emprendre accions legals a qui digués el contrari. Al fons documental de l'Arxiu Nacional s'hi amaga la veritat.

Joan Gaspart i Nicolau Casaus, els altres dos il·lustres pericos. Parlar del passat espanyolista de Joan Gaspart i Solves (Barcelona, 11 d'octubre de 1944) és remetre's a l'únic document, datat també l'1 de novembre de 1968 (i també dipositat a l'Arxiu Nacional) en el qual apareix el nom del vice-president del Barça al costat del número de soci de l'Espanyol 3.744. A molts encara els sorprendrà més aquesta revelació ja que el president del grup Hoteles Unidos, SA (HUSA) és un fanàtic "culé", un sentiment que no ha amagat mai, i que ha demostrat sovint amb accions tan espectaculars com banyar-se al Tàmesi londinenc després que el seu equip

ls documents excepte la llista de socis de l'Espanyol

guanyés la Copa d'Europa de futbol l'any 1992. Gaspart és un home vinculat estretament al món del futbol. Ha estat directiu del F. C. Llobet, del Sant Andreu, vice-president de la Federació Catalana de Futbol i, des de 1978, és vice-president del Futbol Club Barcelona, sempre vinculat a la comissió esportiva del club. L'any 1981 va manifestar que li agradaria ser president del Barça, "però quan Núñez deixi de ser-ho i el soci ho cregui oportú". De Joan Gaspart també és coneguda la seva simpatia pel Partit Popular. L'any 1984 AP el va temptar per encapçalar la candidatura del partit per Barcelona a les eleccions autonòmiques de 1984. No ho va acceptar tot i que en més d'una ocasió ha cedit alguns dels seus establiments per celebrar-hi actes del PP. El club tampoc no s'ha manifestat sobre el fet que Gaspart hagués estat soci de l'Espanyol fa prop de trenta anys.

"Jo no trepitjo Sarrià ni que m'ho demani el metge" o "no he vist, al llarg de la meua vida, cap partit a Can Perico". Aquestes dues afirmacions són atribuïbles a Nicolau Casaus de la Fuente i Gener (Mendoza, Argentina, 12 de desembre de 1913), vice-president del Barça des de 1978 i president de la comissió social, que comporta ser l'home que té contacte permanent amb les penyes barcelonistes. La mateixa persona que diu que no va al camp de l'Espanyol ni amb recomanació mèdica resulta que va ser soci de l'entitat blanc-i-blava entre 1947 i 1954 amb el carnet número 4.196. Amb Casaus entrem de nou en el joc de les incoherències històriques. Afirmar que no ha anat mai a Sarrià quan en va ser soci set anys, justament en una època en què l'Espanyol representava la línia oficialista de l'època, si hem de fer cas de les paraules de l'ex-president espanyolista Joan Vilà Reyes que, en una entrevista

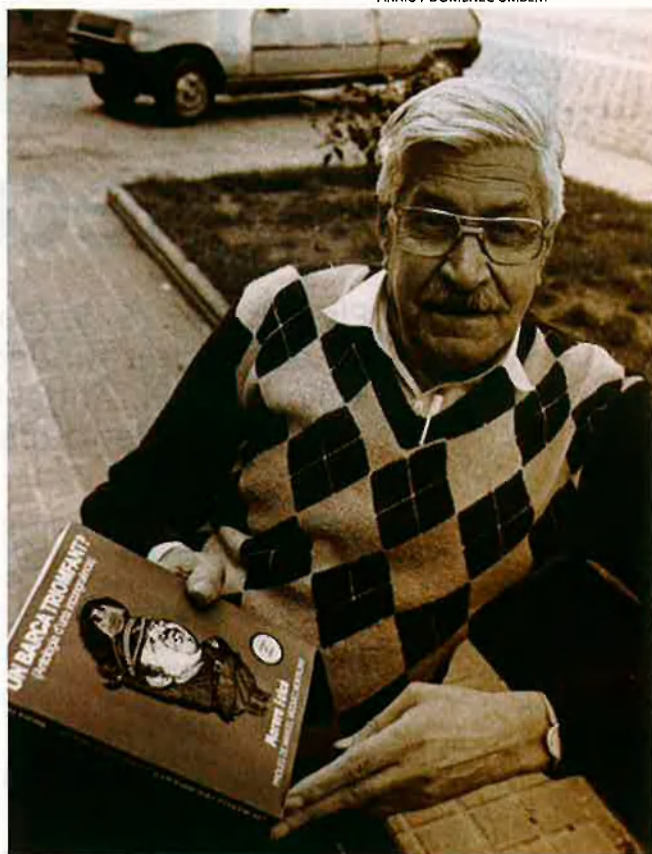

publicada a *El País* l'any 1982, ho reconeixia: "és cert que hem tingut massa personatges ben vistos pel franquisme, però li confesso que això ha estat per necessitat de supervivència. Sense el suport del poble barceloní, l'Espanyol s'ha hagut d'agafar al que ha pogut". Casaus, que va ser empresonat i condemnat a mort en acabar la guerra civil per la seva militància a UGT, i que es va salvar gràcies al parentesc amb el bisbe Modrego, va passar de ser soci espanyolista a ser president de la Penya Barcelonista Solera, creada pel seu amic Jaume Ramon. A partir d'aquest moment Casaus es va identificar amb la causa barcelonista fins al punt d'afirmar que pel Barça "vesso tota la sang del meu cor blau-grana de tota la vida...". Fou president de la Comissió Inaugural del Camp Nou (1957) i és soci de mèrit del club. En l'àmbit professional Casaus ha estat un home lligat a la indústria tèxtil –als llençols concretament–; la seva empresa va patir greus problemes econòmics a final dels setanta, coincidint amb

la seva entrada a la junta directiva de Núñez.

No sabem per què Casaus no ha volgut reconèixer mai els set anys de militància blanc-i-blava. És sabut que Casaus ha estat un home marcat per l'esport:

fou jugador de futbol de l'Igualada i ha practicat el basquetbol, el beisbol, la natació i l'atletisme –campió d'Igualada de salt de longitud– i per tant es comprendria que, segons hem dit al començament d'aquest reportatge, fos un afeccionat al futbol disposat a veure partits de primera categoria cada setmana sense moure's de la ciutat. Però hi ha més. Casualment el dia abans que *El Mundo Deportivo* publicés el reportatge esmentat adés Nicolau Casaus reiterava, en una entrevista a *La Vanguardia*, que no assistiria a Sarrià:

ARXIU / DOMÈNEC UMBERT

"no ho he fet mai per raons que són de caràcter molt íntim". Potser en el fons d'aquesta intimitat s'hi guarden "raons" impensables per a la gran massa social barcelonista.

La doble afiliació futbolística de Núñez, Gaspart i Casaus no són uns casos aïllats en la història recent dels dos grans clubs de Barcelona. El vice-president blau-grana Josep Mussons (Igualada, 1925), un dels fundadors i ex-directiu de l'empresa Bimbo, també ha estat soci de l'Espanyol, i els ex-presidents blanc-i-blaus Joan Vilà Reyes i Manuel Meler ho van ser del Barcelona, com també els ex-directius espanyolistes Carles Carenzi i Carles Puig. La dualitat futbolística, un esport que es mou –això sí, cada vegada menys– per impulsos passionals, és freqüent entre el Barça i l'Espanyol, i els seus màxims dirigents no se n'han volgut escapar. Del que sí que han defugit sempre és de reconèixer-ho públicament. El món del futbol sempre dona sorpreses...

El periodista Josep Morera i Falcó fou el primer a sospitar que el president Josep Lluís Núñez havia estat soci de l'Espanyol. Les sospites de Morera les va confirmar l'any 1987 el periodista Tomàs Guasch.

Jordi F. Martínez